

Barbara Gajewska

Wyłoniła się z czekania

tego dnia nie stało się nic
nieco zaskoczyła nas pogoda
tak pięknie wirowały płatki śniegu
tak cicho pękały sopte rąk

wtedy z mojego czekania
wyłoniła się
taka jedna

nie czas było pytać
wiedziałam że gdy pada śnieg
klaksony i uliczne lampy
wprowadzają wieczór do innego wymiaru

taka jedna istniała bez aplauzu
czas bezszelestnie rozwijał przed nią drganie
tamtego światła

tak też można
bez głębszego oddechu
bez rąk i bez zarzucania sieci
tylko po co wtedy patrzeć na chmurność
umierania
i udawać że się widzi srebrną poświatę słowa

taka jedna
miała ciepłe ręce

Furor Poeticus

oddech miasta
wlewa się przez otwarte okno
jest jak powódź
wypełnia szczeliny między ciałem a duszą

oddech takiej jednej
tonie w oddechu miasta
sen przywoływany codziennym rytuałem
zgubił trop

taka jedna
będzie dryfować po odmętach nocnych godzin

może poniosą ją
na wyspy szczęśliwe pierwszej miłości
a może na kamienisty brzeg
pierwszej śmierci

taka jedna
zapala żagiew wiersza
chce widzieć drogę

nad ranem
odnajduje
bursztyny swoich słów

Święta

nie odpędza złego znakiem krzyża
nie przywołuje Bożej łaski jak wiernego psa

nie zsypuje przed obrazy różańcowych zakłęb
nie zgarnia z ołtarzy dumnego ukojenia nie
zakrywa hosanną dylematów

zagrzebana po uszy w dniu wielostrunnym
otoczona sforą niezadanych pytań
widzi jak gną się wytykane palcami racje
wie że palce nie są po to by wytykać
umie trzymać swoje palce w ryzach
by nie robiły dziur w cudzym niebie
czuje jak uwierają konieczności
słyszysz jak umierają zadziwienia

zbiera trele i zgrzyty
kwilenia i grzmoty
na przedwieczorne pragnienia
na przedwieczorny niepokój

nocą
zatrząskuje w sobie
nagość dnia

taka jedna
brzoza z popękana korą wiary
trwa

Nocą

w noc wpada się czasem
jak w wawóz
na dnie kłębowisko myśli
szorstkie jęzory zdzierają sen z ciała
boleśnie
jak skórę

taka jedna nie śpi

potknięcia kopnięcia
niedomówienia przejęzyczenia
błędy
osiadają na ścianach pamięci
jak natrętne muchy

jak zbudować choćby niewielkie czółno
żeby dotrzeć do zrozumienia

taka jedna wie
tylko drugi człowiek może być bezpiecznym
czółnem

tylko drugi człowiek może wywrócić czółno
w najbardziej niebezpiecznym nurcie

jak dobrze byłoby nie wiedzieć
myśli

obok
w kłębkę beztroski
drzemie kot

Taka jedna przed nocą

taka jedna
przeszła przez kolejny dzień
suchą stopą

przed nią kolejna noc
do pokonania
i wołanie białej lokomotywy

taka jedna nosiła już tyle czasu na miarę

tyle miary na czasie
znosiła płaszcz podrzucony jej przez Godota
i mogłaby nosić wysoko głowę
śmiać się w twarz lękem i obawom

wie
że można usiąść pod dowolnym drzewem
i nie czekać

tylko nie rozumie
dlaczego kolejna noc
jest jak jaskinia Polifema

Wolontariuszka

wsiąkała w tę noc powoli
chrapliwym oddechem
coraz dłuższym bezdechem

chwyciła powietrze
jak rzucona na piasek ryba

otwierała wyschnięte usta
by wiedzieć
że nie ma słów
czasem poruszyła nogą
by wiedzieć
że nie ma drogi

taka jedna
oddawała się śmierci
w dziewiczym akcie akceptacji

i tylko gdy wolontariuszka
zmieniała mokre prześcieradło
słabnąca ręka
wciąż kurczowo trzymała
życie

Pełna łaski

nie wyrzeźbił jej żaden Pigmalion
nie wygładzał zachwytem piersi i ud
nie stawiała się bytem doskonałym
w jego pożądaniu

żaden Orfeusz nie biegł za nią na oślepie
i nie gubił pieśni
by przywołać choćby jedno dotknięcie
na rozstaju światów

żaden Odys nie wracał do niej
przez wzburzoną obcość
nie włócił za sobą zapachu domu
by pamiętać

nie miała swojego Tristana
by mógł chronić ją przed trędowatymi
którym została rzucona
na pożarcie

a przecież była pełna łaski
taka jedna
umiała dogadać się z Cerberem
by nie warczał na cienie umarłych pragnień
zgarniała nadejścia i odejścia
w piramidy trwania